

dr Wojciech Kamionka
Wydział Instrumentalny
Katedra Instrumentów Dętych Blaszanych
Akademia Muzyczna w Krakowie

AUTOREFERAT

1. Imię i nazwisko: Wojciech Kamionka

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/ artystyczne:

2011 - doktor sztuki w dziedzinie sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej: instrumentalistyka

Tytuł rozprawy doktorskiej: *„Możliwości sonorystyczne waltorni a techniki wykonawcze w wybranych utworach solowych i kameralnych Messiaena, Kirchnera, Ligetiego, Dukas, Wojtala”.*

Promotor: ad. II st. kwal. Marek Mleczo, recenzenci: prof. Barbara Świątek - Żelazna, dr hab. Wiesław Grochowski, prof. AM Katowice

2008 - magister sztuki

Dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunku: Instrumentalistyka, specjalność: gra na waltorni, Akademia Muzyczna w Krakowie

Tytuł pisemnej pracy magisterskiej: *„Zagadnienia repertuaru przesłuchań dla waltornistów we współczesnej orkiestrze symfonicznej”*

Promotor: st. wykł. Maciej Negrey

2007 - Dyplom- Musiker im Künstlerischen Hauptfach Horn

Hochschule für Musik w Karlsruhe / Niemcy

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/ artystycznych:

1. 2011 - 2012: Akademia Muzyczna w Krakowie, Wydział Instrumentalny, Katedra Instrumentów Dętych, Perkusji i Akordeonu, 1/4 etatu asystenta;
2. 2012 - obecnie: Akademia Muzyczna w Krakowie, Wydział Instrumentalny, Katedra Instrumentów Dętych, Perkusji i Akordeonu, a po jej reorganizacji Katedra Instrumentów Dętych Blaszanych, adiunkt;
3. 2008 - obecnie: Szkoła Muzyczna I i II st. im. Bronisława Rutkowskiego w Krakowie, nauczyciel gry na waltorni, nauczyciel mianowany;
4. 2009 - 2016: Szkoła Muzyczna I st. w Sobolowie, nauczyciel gry na waltorni

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. 2003 nr. 65, poz. 595):

a) tytuł osiągnięcia artystycznego:

Zarejestrowane dzieło artystyczne na płycie CD *Postromantic French Horn sonatas 1974-1983*

b) Zarejestrowane utwory:

1. Trygve Madsen (*1940) - *Sonate for Horn (F) og klaver op. 24*

I. Allegro

II. Quasi menuetto

III. Moderato, e poco rubato

2. Władysław Walentynowicz (1902-1999) - *Sonatine for French horn and piano*

I. Allegretto

II. Andante sostenuto

III. Allegro scherzando

3. Bertold Hummel (1925-2002) - *Sonatine für Horn und Piano op.75a*

I. Maestoso

II. Ballade

III. Finale, Presto

4. Robert Baksa (*1938)- *Horn Sonata*

I. Boldy

II. Moderate, very fluid

III. Lively

Waltornia: Wojciech Kamionka

Fortepian: Olena Pavlova (Wł. Walentynowicz, R. Baksa),

Dominika Peszko (B. Hummel),

Wioletta Fluda (T. Madsen).

Płyta wydana w 2019 r., wydawnictwo Gamma GCD-278

c) **Omówienie dzieła artystycznego**

Jako dzieło artystyczne, które wskazuję w postępowaniu habilitacyjnym (zgodnie z ustawą o stopniach naukowych i tytule naukowym, art. 16 Ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13.03.2003, Dz. U. nr 65, poz. 595) **wyznaczam płytę CD pt. *Postromantic French Horn sonatas 1974-1983*** (wyd. Gamma, 2019 r.). W zarejestrowanym nagraniu z moim udziałem wykonawczyniami partii fortepianu są: dr Olena Pavlova (Władysław Walentynowicz, Robert Baksa), dr Dominika Peszko (Bertold Hummel) oraz mgr Wioletta Fluda (Trygve Madsen).

Dobór repertuaru zarejestrowanego na płycie został przeze mnie gruntownie przemyślany. W kręgu moich zainteresowań artystycznych znajduje się między innymi literatura waltorniowa mniej znana, acz w moim odczuciu wartościowa. Poszerzając swój repertuar o kompozycje powstałe od drugiej połowy XX w. do czasów nam współczesnych, dokonałem nagrania płytowego czterech wybranych sonat i sonatin na waltornię i fortepian, skomponowanych w latach 1974 - 1983. Cechą wspólną jest instrumentarium - waltornia i fortepian, czas ich powstania we wspomnianym przedziale czasowym kilku lat, forma trzyczęściowej sonaty lub sonatiny jak również wpływający z postromantyzmu język muzyczny. Zaznaczony kierunek stylistyczny - postromantyzm i jego szeroko pojęta kontynuacja - jest mi artystycznie najbliższy. W moim odczuciu jest to również nurt, w którym waltornia może najpełniej ukazać swe piękno i ekspresję, związaną z nasyconym brzmieniem instrumentu i jego głębią. Celem moim było zróżnicowanie artystyczne utworów i przekazanie odmiennych odcieni nastrojów tworzących wybrane dzieła, co starałem się osiągnąć poprzez odmienne kształtowanie frazy i myśli muzycznej w poszczególnych kompozycjach, decyzji o dopasowaniu zakresu intensywności gry, zróżnicowania artykulacyjnego a także barwy dźwięku. W interpretacji zamysłem moim było wyrażenie zawartego w utworach zróżnicowanego zmiennego kolorytu ekspresyjnego, m.in. liryzmu, pesymizmu, marszowości, przekąsu, tańca, ekstrawertyzmu czy intymności. Istnieje bardzo niewiele wcześniejszych nagrań *Sonatiny* Bertolda Hummla; nie są mi znane żadne inne nagrania płytowe *Sonaty* Roberta Baksy oraz *Sonatiny* polskiego kompozytora Władysława Walentynowicza. Zamierzeniem moim jest również popularyzacja tych wartościowych artystycznie kompozycji i poprzez to częstsze pojawianie się ich w wykonywanym repertuarze waltorniowym.

5. Omówienie drogi artystycznej i osiągnięć

*"Waltornia ma unikatowy dźwięk, który może być bohaterki a możesz też na tym instrumencie zapłakać. Z waltornią możesz pokazać wszystkie ludzkie uczucia i kompozytorzy to uwielbiają"*¹

- Gustavo Dudamel -

I dyrygent Los Angeles Philharmonic - z mojego wywiadu we wrześniu 2014

Muzyka towarzyszy mi od najmłodszych lat życia. W chwilach refleksji i zastanowienia mogę zadawać sobie pytanie, czy mógłbym być kimś innym i czy wyobrażam sobie życie bez muzyki. Odpowiedź przychodzi momentalnie i automatycznie: nie. Życie moje wypełnione jest muzyką, która jest dla mnie jak tlen. Nie ma dnia, bym po całodziennym obcowaniu z muzyką nie założył wieczorem słuchawek na uszy i słuchał nagrań. Wspaniałe kompozycje upewniają mnie w przekonaniu o istnieniu geniuszu ludzkiego i boskim w nim pierwiastku. Odczuwam wdzięczność względem życzliwych mi ludzi, którzy przyczynili się do ukierunkowania mojej drogi życiowej. Czuję się wybrańcem losu, że moja pasja - jest moją pracą.

Początek muzycznej drogi życiowej nie był przypadkowy. Mój tato był flecistą - solistą Polskiej Orkiestry Kameralnej Sinfonia Varsovia a następnie przez wiele lat Orkiestry Polskiego Radia i Telewizji w Krakowie oraz wykładowcą akademickim, mamę cechuje wielka miłość do muzyki i atencja względem zawodu muzyka. W wieku 9 lat rozpocząłem samodzielne operowanie gramofonem. Odkryłem wówczas fascynującą możliwość przekładania igły na winylowej płycie i ponownego słuchania danego fragmentu. Działając w ten sposób słuchałem - myślę że kilka tysięcy razy - przetworzenia I części *V Symfonii* Beethovena oraz tematu wykonywanego przez rogi jej III części. Rok później rozpoczęła namiętność słuchania kilkaset razy *Dies Irae* z *Requiem* Verdiego w brzmieniu Wiener Philharmoniker, kulminacji I części *I Symfonii* Johannes Brahmsa z Filharmonikami Wiedeńskimi pod dyrekcją Leonarda Bernsteina, fragmentów z finału *I Symfonii* w wykonaniu Chicago Symphony oraz bostońskiej interpretacji „Sabatu czarownic” z *II Symfonii* „*Zmartwychwstanie*” Gustava Mahlera. Wszystkie te słuchane po wielokroć fragmenty miały wspólną cechę: dźwięk rogów. Mniej czy bardziej świadomie zafascynowała mnie - jako dziewięciolatka - potęga i głębia brzmienia waltorni, i ta fascynacja towarzyszy mi niezmiennie w moim życiu po dziś dzień.

Pierwsze lekcje gry na rogu, po wcześniejszej pięcioletniej nauce gry na skrzypcach, zacząłem pobierać dosyć późno, bo w wieku 14 lat, u pana dr Marka Medyńskiego, wówczas I waltornisty Orkiestry Polskiego Radia i Telewizji w Krakowie, następnie w pana mgr. Mariusza Ziętka w Szkole Muzycznej II st. im. Mieczysława Karłowicza w Krakowie. Czas ten był istotny dla uformowania podstaw warsztatu, naturalnego sposobu oddychania i wykształcenia automatyzmu koncentracji

¹ Gustavo Dudamel w wywiadzie ze mną związanym z powstawaniem książki „Waltornia i jej wirtuozzi w kontekście amerykańskiej muzyki filmowej”, Los Angeles, wrzesień 2014 (na stronie 83)

w grze na tym co najważniejsze: pięknej barwie dźwięku. Kolejne cztery lata edukacji spędziłem w murach Państwowego Liceum Muzycznego im. Fryderyka Chopina w Krakowie, gdzie moim pedagogiem i mentorem został ceniony dydaktyk, wychowawca wielu świetnych waltornistów, pan mgr Kazimierz Pamuła. Lekcje pobierałem w budynku Akademii Muzycznej w Krakowie, co było dla nastolatka z jednej strony nobilitacją, jak i w kontekście kontaktu i stałej obserwacji zajęć wyróżniających się wówczas studentów a dziś znakomitych waltornistów, doskonałym środowiskiem do kształcenia i rozwijania mojej muzycznej pasji. Owocem wyteźzonej pracy stały się po dwóch i pół roku nauki gry na waltorni udział oraz szósta punktacja w grupie młodzieżowej III Ogólnopolskiego Konkursu Waltornistów im. prof. Edwina Gołnika w Łodzi. Osiągnięcie to było dla mnie potwierdzeniem słuszności determinacji w podążaniu drogą artystyczną. Kilka miesięcy później uzyskałem wyróżnienie Makroregionalnych Przesłuchań Uczniów Klas Instrumentów Dętych Blaszanych w Rzeszowie a w kolejnym roku wziąłem udział w II etapie - finale - Międzynarodowego Konkursu „Instrumenty Dęte” w Jastrzębiu Zdroju. W okresie licealnym moją pasją stały się podróże do Katowic i uczęszczanie na koncerty Wielkiej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia (obecnie NOSPR). Samotne powroty nocnymi pociągami po koncertach nie należały do przyjemnych, ale z pewnością warte były wrażeń artystycznych i motywacji. Szczególnie zapadły mi w pamięci wykonania *VI, IX i V Symfonii* Gustava Mahlera oraz poematu symfonicznego *Życie bohatera* Richarda Straussa. Wielka obsada instrumentalna w tym repertuarze wiązała się z możliwością podziwiania znakomitych muzyków tej świetnej orkiestry, grających na instrumentach dętych blaszanych: waltornistów prof. dr hab. Wiesława Grochowskiego oraz Mariusza Ziętka, trębaczy prof. dr hab. Stanisława Dziewiora i dr hab. Benedykta Matusika, puzonistów prof. dr hab. Jana Górniego, prof. dr hab. Michała Mazurkiewicza i prof. dr hab. Zdzisława Stolarczyka.

Po ukończeniu z wyróżnieniem liceum, będąc pewnym wyboru swojej drogi życiowej i spełniania muzycznych celów, w 2000 roku rozpocząłem studia w Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie waltorni st. wykł. Kazimierza Pamuły. Ważnym momentem był wyróżniony odbiór indeksu podczas uroczystości inauguracji roku akademickiego, co było związane z uzyskaniem przeze mnie najwyższej punktacji spośród kandydatów w specjalnościach instrumentów dętych, akordeonu i perkusji. Pierwszy i drugi rok studiów w Krakowie obfitował w szybki rozwój instrumentalny, zdobywanie umiejętności gry w zespołach kameralnych, podjęcie odpowiedzialności gry I głosu w Orkiestrze Symfonicznej AM, wiążącej się m.in. z długimi partiami solistycznymi w *Credo* Krzysztofa Pendereckiego (na I roku studiów) pod dyrekcją kompozytora, co zaowocowało listem rekomendacyjnym Mistrza oraz partią waltorni solo-obligato w *V Symfonii cis-moll* Gustava Mahlera (II rok studiów). Pod koniec pierwszego roku studiów, grając łącznie niecałe 6 lat, uczestniczyłem w Ogólnopolskim Konkursie Waltornistów im. Edwina Gołnika w Łodzi, startując w grupie otwartej waltornistów do 30 roku życia. Dotarłem do II etapu - rundy finałowej - i osiągnąłem piątą punktację. Początek II roku studiów to również zdany egzamin na stanowisko waltornisty orkiestry Capella Cracoviensis i oferta pracy etatowej ze strony

Dyrektora Stanisława Gałońskiego, którą odmówiłem ze względu na obowiązki studenckie i dalsze plany rozwojowe, zastępując ją podjętą formą stałego doangażu w tej zawodowej orkiestrze kameralnej. Pierwsze lata edukacji pod skrzydłami pana Kazimierza Pamuły nauczyły mnie właściwego warsztatu gry, dokładności realizacji tekstu, dbałości o piękne brzmienie oraz systematyczności pracy. Klasa maturalna oraz pierwsze dwa lata studiów pod Jego kierunkiem oznaczały stały rozwój techniki instrumentalnej, poznawanie i grę wymagającego - sztandarowego repertuaru waltorniowego, konieczność powtarzalności skutecznej, dobrej gry przy dbałości o wyraz artystyczny. Jestem wdzięczny Profesorowi za lata edukacji, przekazaną wiedzę i serce bezgranicznie wkładane w mój rozwój. Wykształcone w opisanym okresie uwrażliwienie na piękno brzmienia oraz odczuwana troska pedagogiczna są wartościami, które miały i mają znaczący wpływ na moją działalność artystyczną i dydaktyczną.

Stale założone na uszy słuchawki i płynąca przez nie muzyka nagrana przez Wiener Philharmoniker, Chicago Symphony Orchestra, Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, filharmonie nowojorską i berlińską, wyznaczała moje cele i marzenia. Po dwóch latach studiów w Krakowie moja aplikacja złożona w ramach programu Erasmus została zaakceptowana do znakomitej klasy waltorni prof. Willa Sandersa w Hochschule für Musik w Karlsruhe / Niemcy. Zaś po roku zdałem egzamin wstępny na studia stacjonarne w tejże uczelni. Niezwykle mocna osobowość pedagoga i jego kariera wybitnego waltornisty, którego nagrania w charakterze I waltornisty Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunk pod dyktando Lorina Maazela w poematach symfonicznych Richarda Straussa czy też zarejestrowane przedstawienia wagnerowskie w Bayreuth stanowią pod dziś dzień nawet dla najbardziej uznanych w skali świata waltornistów wykonawczy i artystyczny wzorzec, były tym, czego potrzebowałem aby dokonać kolejnych kroków na mojej ścieżce zawodowej. Mogę powiedzieć, iż jako osoba o dużej determinacji, pracowitości i pilności, wstępując do „silnej” klasy w Niemczech, doznałem „szoku” poziomu dbałości o detale oraz skali wymagań co do przygotowania „z lekcji na lekcję”. Opisując sytuację w najprostszych słowach: wychodząc z lekcji miałem wrażenie, że muszę od razu iść ćwiczyć, gdyż nie zdążę zrealizować postawionych zadań na kolejne zajęcia. Choć mogę powiedzieć, iż w mocnej klasie „odnalazłem się”, poziom prezentowany przez część kolegów, np. Jose Asensiego będącego przez 4 lata pierwszym waltornistą Gustav Mahler Jugendorchester czy Davida Fernandez Alonso, współtworzącego Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunk, budził początkowo z jednej strony moje zdziwienie, z drugiej zaś był potrzebną mi klarowną informacją na temat obowiązujących standardów wykonawczych. Mój rozwój dotyczył w pierwszej kolejności techniki gry, gdyż jak mówi Profesor: *„correct technique is the first step to show your musicality”*², jednakże równolegle stale poszerzałem repertuar, zdobywałem nową wiedzę i wycucie stylistyczne w zakresie interpretacji w zależności

² „prawidłowa technika jest pierwszym krokiem aby pokazać swoją muzykalność”

od epoki i stylistyki, wycucia artykulacyjnego w utworach z epoki klasycyzmu, barwy i frazowania w muzyce francuskiej, technik wykonawczych koniecznych do gry utworów współczesnych.

W trakcie studiów osiągnąłem w oczach Autorytetu odpowiedni poziom do przygotowań do uczestnictwa w prestiżowych konkursach międzynarodowych. Choć w XXXIX Konkursie w Markneukirchen oraz LIX Konkursie Wykonań Muzycznych w Genewie ostatecznie nie wziąłem udziału, jednakże poznanie i przygotowanie obowiązkowego wymagającego repertuaru konkursowego było dla mnie cennym czynnikiem rozwojowym. W moim odczuciu również przygotowanie i wzięcie udziału w przesłuchaniu do Karajan - Akademie der Berliner Philharmoniker, choć nie zakończyło się sukcesem, było wartościowym doświadczeniem, procentującym w mojej obecnej pracy dydaktycznej.

Studia w Niemczech związane były z dogłębnym poznaniem sztuki gry na tubie wagnerowskiej. Technika gry na tym instrumencie jest tematem, do którego w wielu krajach podchodzi się niestety pobieżnie, winna zaś być traktowana pieczołowicie jako jeden z ważnych elementów warsztatu waltornisty.

Program studiów tworzyło również poznanie podstaw gry na rogach historycznych. Zdobycie umiejętności koncertowania na wysokim poziomie artystycznym na tych instrumentach wymaga poświęcenia się osobnym studiom, niemniej osiągnięcie podstawowej sprawności gry na rogach historycznych wraz z wiedzą teoretyczną uzyskaną podczas uczęszczania na przedmiot „Historische Aufführungspraxis”³, stanowi ważny czynnik moich kwalifikacji.

Kolejnym elementem wyróżniającym wg mnie jedną z wiodących klas waltorni, w jakim miałem szczęście przez kilka kolejnych edycji czynnie uczestniczyć, był International Hornweek. Treść projektu w owym czasie można określić przede wszystkim jako intensywny, w cyklu tygodniowym tzw. *masterclass*. Składało się wówczas na Hornweek codzienne godzinne ćwiczenie techniki w czteroosobowych grupach, rozwój wiedzy poprzez uczestnictwo w wykładach, konkursie studiów orkiestrowych, grę wymagającego repertuaru w zespołach waltorniowych. Uczestnikami wydarzenia byli studenci z Hochschule für Musik Karlsruhe oraz University of Music Maastricht, zaś zaproszonymi wykładowcami m.in. prof. Erich Penzel - legenda niemieckiej dydaktyki waltorniowej.

Po ukończeniu studiów w Niemczech odczuwałem potrzebę kontynuacji edukacji. Zdałem egzamin wstępny i zostałem przyjęty na studia w ramach stopnia „Master of Music” w University of Music Maastricht. Istotny był również niedługi pobyt w Rice University Houston, gdzie pobierałem lekcje a także obserwowałem pracę ze studentami prof. Williama VerMeulena tej liderującej amerykańskiej klasy waltorni. Dzięki łącznie sześciu latom studiów zagranicznych, w moim odczuciu dokładnie poznałem system kształcenia w „mocnej” klasie waltorni, co uważam za cenne i przynoszące wymierne korzyści w mojej obecnej pracy pedagogicznej.

³ „Historyczna praktyka wykonania”

Równolegle ukończyłem studia w Akademii Muzycznej w Krakowie. Moja pisemna praca dyplomowa nosiła tytuł „Zagadnienia repertuaru przesłuchań dla waltornistów we współczesnej orkiestrze symfonicznej”. Studia w Akademii Muzycznej w Krakowie ukończyłem z oceną celującą.

W czasie studiów moja działalność i jej wyniki zostały wyróżnione Stypendium Twórczym Miasta Krakowa, półrocznym stypendium Ministra Kultury, dwukrotnie stypendium Ministra Kultury za wyróżniające osiągnięcia.

Dokształcanie

Moim pragnieniem było od czasów nastoletnich zdobywanie wiedzy i doskonalenie wiedzy pod okiem cenionych autorytetów. Na przestrzeni lat, brałem czynny udział w blisko 30 kursach mistrzowskich i warsztatach instrumentalnych w Polsce, Niemczech, Austrii i USA, pracując na programem solowym i studiami orkiestrowymi pod opieką wybitnych waltornistów i pedagogów, m.in.: Radovan Vlatkovic, Dale Clevenger, William VerMeulen, Erich Penzel, Wolfgang Gaag, Marie-Luise Neunecker, Michael Hoeltzel, Peter Damm, Josef Mayr, Adam Friedrich, Christian Lampert.

Chęć poszerzania kwalifikacji, ciekawość proponowanych rozwiązań dydaktycznych i własny rozwój jako pedagoga poprzez obserwację zajęć prowadzonych przez wybitnych specjalistów sprawiły, że po uzyskaniu stopnia doktora, uczestniczyłem bierne w kursach mistrzowskich, które prowadziły największe autorytety waltorniowe: Stefan Dohr (kilkukrotnie), Dale Clevenger, Marie - Luise Neunecker, Frank Lloyd, Günter Högner, Andrew Bain, Szabolcs Zemleni, Jeff Nielsen, Radek Baborak, Andre Cazalet, Abel Pereira. Ponieważ rodzina instrumentów dętych blaszanych wykazuje wiele wspólnych cech w zakresie techniki gry, poszerzałem swoje dydaktyczne horyzonty uczestnicząc bierne w kursach mistrzowskich i wykładach, które prowadzili: Gabor Boldoczki (trąbka), Tobias Füller (trąbka), oraz Øystein Baadsvik (tuba).

Dążąc po poszerzenia swojej wiedzy na temat aktualnych trendów wykonawczych, od czasów licealnych uczestniczyłem w charakterze obserwatora kilkudziesięciu konkursów. Szczególnie warte odnotowania są: Konkurs Wykonawczy ARD w Monachium, Międzynarodowy Konkurs „Praska Wiosna”, Międzynarodowy Konkurs im. Michała Spisaka, Konkurs im. Leośa Janacka w Brnie, Międzynarodowy Konkurs Gry na Instrumentach Dętych Blaszanych w Gdańsku, Konkurs Gry na Instrumentach Dętych Blaszanych w Katowicach, oraz kilkanaście ogólnopolskich.

Realizując pasję uczestniczenia w koncertach znakomitych orkiestr, byłem częścią widowni podczas występów zespołów: Berliner Philharmoniker, New York Philharmonic, Orchester der Bayreuther Festspiele, Filharmonia Monachijska, Sinfonieorchester des Norddeutschen Rundfunks Hamburg, London Symphony Orchestra, Los Angeles Philharmonic, Houston Symphony Orchestra, Konzerthausorchester Berlin, Narodowa Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia w Katowicach, Orkiestra Polskiego Radia i TV, Teatr Wielki, Filharmonia Narodowa.

Szczególnym zainteresowaniem i atencją darzę wybitne osobowości dyrygenckie. Na przestrzeni lat, dzięki kontaktom z muzykami orkiestr oraz determinacji pragnienia wejścia na próby, obserwowałem pracę wybitnych dyrygentów ze znakomitymi zespołami. Wyjątkowo utkwiła mi w pamięci obserwacja wielu prób, które prowadzili: Lorin Maazel z New York Philharmonic, Gustavo Dudamel z Los Angeles Philharmonic, Jonathan Nott z Bamberger Symphoniker.

Działalność artystyczna

Działalność artystyczna zawsze była moim celem i drogą, którą chcę podążać. Działając jako solista wykonałem z orkiestrami następujące utwory:

- Richard Strauss - *I Koncert waltorniowy* op. 11 - z Orkiestrą Symfoniczną Akademii Muzycznej w Krakowie, oraz cz. II w wersji z orkiestrą dętą kursu IAAF w Austrii,
- Wolfgang Amadeus Mozart - *Koncert Es-dur* KV 447 - z Orkiestrą Symfoniczną Akademii Muzycznej w Krakowie oraz Orkiestrą Kameralną Akademii Muzycznej w Krakowie,
- Wolfgang Amadeus Mozart - *Symfonia koncertująca* KV 279b, z Orkiestrą Kameralną Akademii Muzycznej w Krakowie,

a także utwory z solistyczną partią rogów:

- Wolfgang Amadeus Mozart - *Ein Musikalisches Spass* KV 522, z Przemyską Orkiestrą Kameralną,
- Ludwig van Beethoven - *Sextett* w wersji z orkiestrą smyczkową z Krakowską Orkiestrą Kameralną Soave,
- Leopold Mozart - *Sinfonia D-dur* na 2 rogi i orkiestrę smyczkową, z Capellą Cracoviensis.

Doświadczenia te wykorzystuję w mojej obecnej pracy dydaktycznej.

W kręgu moich zainteresowań artystycznych pozostaje także kameralistyka. Impulsem był realizowany z pasją w czasie studiów przedmiot kameralistyka, gdzie kształciłem różne aspekty wykonawcze zarówno w klasycznym kwintecie dętym jak i kwintecie dętym blaszanym. Nadzwyczajnie zapadło mi w pamięci wykonanie w auli „Florianka” koncertu inauguracyjnego rok akademicki 2002/2003 z *Sextettem* Francisa Poulenca w programie oraz reprezentowanie uczelni z dwoma zespołami podczas Ogólnopolskiego Konkursu Dętych Zespołów Kameralnych w Warszawie. Wyróżnieniem było zaproszenie i udział kwintetu klasycznego w Festiwalu Orkiestrowym i Kameralnym w Pleystein (Niemcy). Mogę czuć się wybrańcem losu, że zespoły współkształtowałem z późniejszymi muzykami Filharmonii Narodowej, Filharmonii Śląskiej, Orkiestry Akademii Beethovenowskiej, absolwentem nowojorskiej The Juilliard School of Music.

Kursy orkiestrowe i kameralne w Pleystein (Niemcy), Bayreuth (Niemcy), Idyllwild (USA), Gloggnitz (Austria) obfitowały w muzykowanie kameralne pod kierunkiem cenionych specjalistów i realizacją również rzadziej wykonywanych podczas studiów utworów kameralnych na większe składy instrumentalne. Wyjątkowym szacunkiem darzę sposobność wykonania perły literatury waltorniowej - *Horn Trio* op. 40 Johanna Brahmsa - we współpracy ze znamienitymi muzykami-kameralistami:

prof. Wiesławem Kwaśnym i prof. Janiną Romańską - Werner. Spoglądając wstecz, szczególnie cenię sobie możliwość kształtowania mojej osobowości poprzez próby i koncerty ze wspaniałymi artystami: prof. dr hab. Andrzejem Białko, prof. dr hab. Dariuszem Bąkowskim - Kois, prof. Andrzejem Godkiem, dr hab. Piotrem Lato, dr hab. Markiem Szlezerem, dr Iwoną Popławską -Zimowską.

Moja obroniona w czerwcu 2011 r. praca doktorska dotyczyła wykonawstwa efektów sonorystycznych na waltorni w ujęciu historycznym, teoretycznym i praktycznym. Po uzyskaniu stopnia doktora dokonałem podczas kolejnych edycji festiwalu Międzynarodowe Dni Muzyki Kompozytorów Krakowskich prawykonania utworów współczesnych na waltornię solo zawierających te elementy sztuki instrumentalnej:

- Leszek Wojtal - *Sequenza (Homage a Luciano Berio)* - prawykonanie,
- Dorota Dywańska - *Erit Hora* - prawykonanie europejskie.

Cenię sobie również sposobność wykonania podczas tego wydarzenia kompozycji solowej *Appel Interstellaire* Oliviera Messiaena (koncert otwierający festiwal w 2012 r.), *Lamento d'Orfeo* Volkera Davida Kirchnera a także *Sonaty* na waltornię i fortepian Wojciecha Kilara.

Gra w zespołach waltorniowych była ważnym elementem dydaktycznym w czasie studiów w HfM Karlsruhe, szczególnie podczas International Hornweek. Dzięki współtworzeniu HornEnsembli na 8-12 waltorni w ciągu pięciu edycji tego wydarzenia w jakich uczestniczyłem, mogę mówić o nieczęsto w Polsce spotykanym doświadczeniu w tej dziedzinie. Od krakowskiej edycji Hornweek w roku 2015 udzielam się jako przygotowujący i prowadzący zespoły waltorniowe w charakterze dyrygenta. Aktywność ta została poprzedzona studiami specjalistycznej literatury oraz biernym uczestnictwem (w l. 2008-2011) w szeregu zajęć otwartych prowadzonych przez Maestro Gabriela Chmurę. Jako muzyk kwartetu waltorniowego wystąpiłem podczas koncertu Katedry Instrumentów Dętych Blaszanych w ramach roku jubileuszowego 130-lecia Akademii Muzycznej w Krakowie (luty 2019, Aula „Florianka”, w programie *Horn Quartett* nr 2 Bernharda Webera z 1971 r.).

Działając jako muzyk orkiestrowy wykonałem 250 koncertów, pracując pod batutą cenionych dyrygentów, m.in. Michael Zilm, Jose Maria Florencio Junior, Gabriel Chmura, Larry Livingstone, Karl-Anton Rickenbacher, Massimiliano Caldi, Piotr Sułkowski, Wojciech Michniewski, Paweł Przytocki, Gabriel Feltz, Ivan Monighetti, Daniel Stabrawa, Stanisław Krawczyński, Stanisław Gałoński, Krzysztof Penderecki, Rafał Jacek Delekta, Andreas Weiss, Wojciech Czepiel, Michał Dworzyński, Łukasz Borowicz, Maciej Tworek, Christoph Altstaedt, Alejo Perez, Alexander Liebreich. Brałem również trzykrotnie udział w koncertach Orkiestry Symfonicznej Akademii Muzycznej w Krakowie w udziale profesorów i studentów, pod dyrekcją prof. dr hab. Stanisława Krawczyńskiego oraz Alexandra Liebreicha. Cennym doświadczeniem była gra partii tuby wagnerowskiej podczas kursu orkiestrowego w Bayreuth.

Działalność naukowa

W roku 2008 zdałem konkursowy egzamin wstępny i zostałem przyjęty na środowiskowe studia doktoranckie III st., w trybie stacjonarnym, Akademii Muzycznej w Krakowie. Studia doktoranckie w macierzystej Uczelni i przygotowywanie pracy doktorskiej pod kierunkiem ad. II st.kwal. Marka Mleczeko zaowocowały zdobyciem nowych umiejętności nieodzownych w pracy naukowej. Tematyka i zakres pracy pt. *„Możliwości sonorystyczne waltorni a techniki wykonawcze w wybranych utworach solowych i kameralnych Messiaena, Kirchnera, Ligetiego, Dukas, Wojtala”* prowokowały mnie do stawiania pytań i szukania na nie odpowiedzi, co przyczyniało się do mojego rozwoju artystycznego i naukowego. **Jako formułę prezentacji pracy doktorskiej przyjąłem przedstawienie dzieła artystycznego - nagranej płyty kompaktowej - w formie publicznego recitalu i zaprezentowania „na żywo” utworów stanowiących dzieła artystyczne:**

- Paul Dukas - *Villanelle* na waltornię i fortepian,
- Olivier Messiaen - *Appel Interstellaire* na waltornię solo,
- György Ligeti - *Sechs Bagatellen* na kwintet dęty⁴,
- Leszek Wojtal - *Stacja XIV* na waltornię i perkusję,
- Volker David Kirchner - *Tre poemi* na waltornię i fortepian,

a następnie przedstawiłem założenia części opisowej pracy w formie prezentacji multimedialnej. Uchwałą Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej w Krakowie w roku 2011 otrzymałem stopień doktora sztuk muzycznych. Od tego momentu jednym z pól mojej aktywności naukowej są referaty przedstawione w specjalistycznym środowisku podczas międzynarodowych konferencji, sympozjów i sesji naukowych. Jestem wdzięczny organizatorom za zaproszenie do przedstawienia referatów podczas międzynarodowych wydarzeń:

- Kraków, Akademia Muzyczna, Międzynarodowa sesja naukowa „Na drodze do Nowej Harmonii (3)” organizowana przez Katedrę Instrumentów Dętych, Perkusji i Akordeonu (grudzień 2012),
- Karlsruhe - Hochschule für Musik (2016, 2018), Maastricht - University of Music (2017), Akademia Muzyczna w Krakowie (2015, 2019) - referaty w ramach International Hornweek,
- Kraków, Akademia Muzyczna, Międzynarodowa Konferencja Naukowa organizowana przez Katedrę Instrumentów Dętych Blaszanych (2015, 2017, 2018),
- Bangkok - Mahidol University - College of Music (2018)
- Natal / Brazylia - 49. International Horn Symposium - University of Rio Grande do Norte, organizowane przez International Horn Society (2017),
- Ryga, VIII International Riga Brass Symposium, Łotewska Akademia Muzyczna (2018).

⁴ ze względów organizacyjnych podczas prezentacji jedyny utwór odtworzony z nagranej płyty

Projekty badawcze, publikacje

Jestem autorem następujących publikacji książkowych:

- *Waltornia i jej wirtuozi w kontekście amerykańskiej muzyki filmowej* (autorstwo),
- *Nowoczesna szkoła gry na waltorni* (autorstwo),
- *Chór strzelców* (edycja / opracowanie),
- *Przesłuchania orkiestrowe na waltornię* (wybór, opracowanie zbioru / edycja),
- *Pierwszy dźwięk na waltorni - 1001 nut w 50 zestawach - zeszyt 1 i 2* (autorstwo),
- aranżacje utworów na 4-6 waltorni kompozytorów:
 - Anton Bruckner,
 - Sergiej Rachmaninoff,
 - Alexander Arkhangelsky,
 - Maxim Berezovsky,
- aranżacje pieśni patriotycznych na kwartet waltorniowy.

Jako pracownik AMK w 2013 r. uzyskałem grant na projekt badawczy realizowany w ramach zadań związanych z rozwojem młodych naukowców oraz uczestników studiów doktoranckich pod tytułem „*Specyfikacja partii waltorni w amerykańskiej muzyce filmowej po 1960 roku w optyce europejskiego ususy wykonawczego neoromantycznej orkiestracji*”. Jednym w głównych założeń projektu była wizyta w centrum twórczości amerykańskiej muzyki filmowej, w Hollywood, w celu poznania u samego źródła odpowiedzi na intrygujące mnie pytania. W celu rozszerzenia i usystematyzowania wiedzy w badanym obszarze naukowo-artystycznym, w trakcie pobytu w Los Angeles konsultacji eksperckich udzielili mi specjaliści ściśle związani z tematem projektu:

- James Thatcher – czołowa postać wśród waltornistów nagrywających w Hollywood; wziął udział w rejestracji muzyki do ponad 3500 filmów w charakterze I waltornisty,
- waltornista i aranżer Brad Warnaar,
- Steven Becknell – waltornista studyjny Hollywood, waltornista-solista Los Angeles Opera, wykładowca klasy waltorni na University of South California,
- Andrew Bain – waltornista-solista Los Angeles Philharmonic,
- Dale Clevenger – legendarny waltornista-solista Chicago Symphony Orchestra (47 sezonów w l. 1966-2013),
- Gustavo Dudamel – dyrygent, dyrektor muzyczny Los Angeles Philharmonic.

Wynikiem prowadzonego projektu badawczego stała się wydana w 2014 r. przez Wydawnictwo Akademii Muzycznej w Krakowie książka mojego autorstwa pt. ***Waltornia i jej wirtuozi w kontekście amerykańskiej muzyki filmowej***, będąca wg mojej wiedzy pierwszą od ponad 40 lat monograficzną książką w języku polskim na temat waltorni.

Drugi projekt badawczy realizowany w ramach zadań związanych z rozwojem młodych naukowców oraz uczestników studiów doktoranckich, na który uzyskałem grant, nosił tytuł „*Sztuka*

aranżacji i gra w ensemble'u instrumentów dętych blaszanych w świetle wiodących trendów światowych". W ramach projektu zbieżnego z moimi zainteresowaniami naukowo- artystycznymi prowadziłem badania oraz doskonaliłem swoją wiedzę na temat aranżacji i gry w zespołach instrumentów dętych blaszanych. Owocem rozwoju umiejętności stała się aranżacja szeregu utworów na zespół waltorniowy. Szczególną satysfakcją jest dla mnie transkrypcja utworów Antona Brucknera oraz kompozytorów rosyjskich: Berezowskiego, Archangielskiego, Rachmaninowa. Aranżacje te zostały wydane oraz zaprezentowane na kilku koncertach. Uzupełnieniem tej części działalności są aranżacje na kwartet waltorniowy polskich pieśni patriotycznych. Publikowanie przez wydawnictwa pozycji nutowych dotyczących instrumentów „deficytowych” jest w ostatnich latach niezwykle rzadkie i z wielu względów utrudnione, stąd też inicjatywa edycji pod szyldem „Akademia Waltorni music”. Wydane pozycje są w moim odczuciu staranne pod względem edytorskim zaś treść jest uprzednio pieczołowicie sprawdzana i weryfikowana.

Za istotną pozycję w pracy edytorskiej uznaję ponowne wydanie po blisko stu latach unikalnego w polskiej literaturze muzycznej utworu Władysława Żeleńskiego *Chór strzelców*, przeznaczonego na chór mieszany i kwartet waltorniowy. Nowa edycja kompozycji, oparta na analizie pierwszego wydania z ok. 1880 r. oraz kolejnego w opracowaniu Feliksa Nowowiejskiego z 1924 r., wiązała się z korektami w głosach rogów, mających na celu obfitsze wykorzystanie możliwości akordowych kwartetu waltorniowego. Wydanie zawiera również wzbogacone przeze mnie, bardziej wnikliwie opracowanie artykulacyjne i dynamiczne głosów instrumentalnych. Pozycja ta została wydana przez Wydawnictwo Akademii Muzycznej w Krakowie w 2018 r. jak również została zaprezentowana na koncercie w Pałacu Żeleńskich.

Prowadząc od 2008 roku działalność pedagogiczną w szkole muzycznej I i II stopnia, dostrzegłem powszechnie odczuwany doskwierający brak literatury dydaktycznej w polskim języku, opartej na znanych Polakom melodiach. Założenie nauki poprzez zabawę, możliwie szybką grę znanych melodii - co niewątpliwie zachęca do nauki gry i ćwiczenia - jest podstawą nowoczesnych podręczników metodycznych ze Stanów Zjednoczonych, Niemiec, Wielkiej Brytanii, Holandii, Francji czy Hiszpanii. Z tych też podręczników korzystam, bowiem jedyne pozycje w języku polskim, wydane w latach 50-tych, już przy pobieżnym poznaniu rażą swoistym archaizmem dydaktycznym i graficznym. Zaczęła we mnie kiełkować idea stworzenia zupełnie nowej pozycji, opartej na wzorcach amerykańskich i niemieckich, ze szczególnym uwzględnieniem polskich melodii. Żmudna praca nad podręcznikiem zajęła mi kilkadziesiąt miesięcy, zaś jej częścią była regularna jego próba z uczniami jak również badanie ich odczuć wraz z obserwacją skutków dydaktycznych. Zasadą układu opartego o wzorce nowoczesnych podręczników, jest wprowadzenie każdego nowego elementu na podstawie znanej adeptowi melodii. Nowością w polskich warunkach jest dodana do podręcznika płyta CD, z zawartymi na niej znaczną częścią ćwiczeń w dwóch wersjach: z waltornią oraz wyłącznie akompaniament fortepianu. Taki układ pozwala wypracować automatyzm dobrego brzmienia, intonacji, rytmu, odbioru

tempa, właściwej koordynacji przy rozpoczynaniu gry oraz zachęca do kolejnych ćwiczeń. Po długim czasie pracy, nakładem **Polskiego Wydawnictwa Muzycznego** ukaże się na rynku w lecie bieżącego roku obszerny (ok. 300 stron) podręcznik pt. **Nowoczesna szkoła gry na waltorni**. Wyrażam nadzieję, że podręcznik - pierwszy w języku polskim od 60 lat - stanie się ważnym elementem dydaktycznym, w istotnym stopniu pomagającym w edukacyjnym kształtowaniu kolejnych pokoleń polskich waltornistów.

Prowadząc przedmiot studia orkiestrowe oraz przygotowując studentów do przesłuchań orkiestrowych, odczuwałem pewien dyskomfort dotyczący zbiorów fragmentów orkiestrowych. Część podręczników zawiera obszerne fragmenty, co przy niezaprzeczalnych walorach takiego układu może być jednak destrukcyjne w koncentracji na fragmentach najistotniejszych z punktu widzenia przesłuchań. W części zbiorów nie umieszczono fragmentów obecnie najczęściej wymaganych, zwłaszcza przy specjalizowaniu się w grze dolnych głosów. Powszechnym problemem jest brak w zagranicznych zbiorach pozycji z polskiej literatury orkiestrowej, ze sztandarowym przykładem istotnych w Polsce fragmentów z koncertów fortepianowych Fryderyka Chopina. Wychodząc naprzeciw opisanym niedogodnościom, skompletowałem nowy zbiór studiów orkiestrowych, którego treścią są przykłady według mojej wiedzy i doświadczenia najbardziej istotne podczas przesłuchań w Europie i USA, pogrupowane w rozdziały tematyczne: waltornia pierwsza, waltornia tutti, waltornia dolna. Wszystkie fragmenty zostały pieczołowicie opracowane bezpośrednio z podstawowych wydań głosów instrumentalnych i partytur. Żywię nadzieję, że wydana pozycja **Przesłuchania orkiestrowe na waltornię** będzie ważnym uzupełnieniem nauczania przedmiotu studia orkiestrowe oraz generalnie procesu przygotowawczego w zdobywaniu umiejętności muzyka orkiestrowego.

Napisałem zestaw ćwiczeń pt. **Pierwszy dźwięk na waltorni - 1001 nut w 50 zestawach**, składający się z dwóch części: pierwszej stworzonej z myślą o poszerzaniu umiejętności nastoletnich waltornistów i studentów oraz drugiej, przydatnej w zawodowym życiu. Zeszyt II pomaga w osiągnięciu umiejętności szybkiej reakcji na zmiany transpozycji, odczytaniu w różnych oznaczeniach językowych wymogu gry dźwięków zamkniętych oraz z tłumikiem a także zwieńczony jest przykładami z literatury solistycznej i orkiestrowej zawierającej przedstawioną problematykę. Nie są mi znane inne wydane tego typu zbiory ćwiczeń.

Działalność dydaktyczna poza uczelnią, na poziomie akademickim oraz szkolnym

Nadzwyczaj bliskie mi jest dzielenie się swoją wiedzą dydaktyczną, umiejętnościami i doświadczeniem z młodszymi pokoleniami waltornistów podczas kursów, warsztatów oraz szkoleń dla nauczycieli. Doceniam zaproszenia do prowadzenia lekcji indywidualnych i bycie częścią wykwalifikowanej kadry pedagogicznej kursów mistrzowskich:

- Bangkok / Tajlandia- Mahidol University - College of Music, referat oraz *masterclass* dla studentów tej uczelni - luty 2018,

- Tarnopol / Ukraina, warsztaty w ramach Międzynarodowego Konkursu Waltornistów im. Mirona Starovetsky'ego - listopad 2018,

- International Hornweek (2015, 2016, 2017, 2018, 2019) - kurs mistrzowski, w którym na przestrzeni lat wzięli udział studenci: Akademii Muzycznej w Krakowie, Colburn School of Music Los Angeles, Hochschule für Musik Karlsruhe, Universidade Federal de Rio de Janeiro, University of Music Maastricht, Conservatorio di Musica Luigi Cherubini Firenze, Tokyo University of the Arts GEIDAI.

Odczuwam ogromną satysfakcję z faktu, iż moje marzenie z czasów studenckich uczestnictwa waltornistów z Krakowa w International Hornweek spełnia się regularnie od 2015 r., od kiedy to przedstawiciele klasy waltorni Akademii Muzycznej w Krakowie corocznie uczestniczą w tym wydarzeniu, biorąc czynny udział w lekcjach z mistrzami waltorni, takimi jak m.in.: Stefan Dohr (waltornista - solista Berliner Philharmoniker), Andrew Bain (waltornista - solista Los Angeles Philharmonic), prof. Szabolcs Zemleni (zwycięzca Konkursu ARD w 2005 r., profesor Hochschule für Musik Trossingen), prof. José Asensi (gościnnie I waltornista London Symphony Orchestra). Edycja w 2015 r. zakończyła się koncertami zespołów waltorniowych przy 450-osobowej publiczności w Kopalni soli w Bochni oraz wypełnionej Sali Koncertowej AM Kraków. Aktualnie przygotowuję kolejną edycję w Krakowie, zaplanowaną na dni 26 kwietnia - 1 maja 2019 r., z motywem przewodnim „Horn in Romance”. Uczestnikami będzie 39 studentów klas waltorni partycypujących uczelni. O poziomie *masterclassu* świadczy informacja, iż corocznie wśród studentów, z którymi prowadzę zajęcia a następnie mogę mieć satysfakcję pomocy w ich artystycznym rozwoju, znajdują się studenci zakwalifikowani do najbardziej prestiżowych studenckich orkiestr młodzieżowych: Gustav Mahler Jugendorchester, Junge Deutsche Philharmonie, European Union Youth Orchestra, Pacific Music Festival Orchestra, Verbier Festival Orchestra, Simón Bolívar Symphony Orchestra of Venezuela, National Youth Orchestra of the Netherlands, Bundesjugendorchester, oraz uczestnicy konkursów międzynarodowych: ARD w Monachium, Markneukirchen, Praska Wiosna, Citta di Porcia, Aeolus. Satysfakcją są dla mnie pochlebne opinie tychże studentów na temat prowadzonych przeze mnie zajęć, wyrażane swoim pedagogom prowadzącym ustnie oraz pisemnie, co stanowi jeden z dokumentów załączonych w moim wniosku.

Za ważny element działalności, zwłaszcza w kontekście relatywnie małej liczby młodych waltornistów w szkołach pierwszego i drugiego stopnia, uznaję prowadzenie szkoleń dla nauczycieli oraz warsztatów instrumentalnych dla młodzieży i studentów. Wymienić pragnę:

- Tarnów, Zespół Szkół Muzycznych im. I.J. Paderewskiego, szkolenie dla nauczycieli, oraz warsztaty dla uczniów (2012, 2013),

- Nowy Sącz, Szkoła Muzyczna I i II st. im. F. Chopina, szkolenie dla nauczycieli oraz warsztaty dla uczniów (2012),

- Kąсна Dolna - Centrum Paderewskiego, warsztaty „Akademia Waltorni” (czerwiec 2017, kwiecień i październik 2018).

Uzupełnieniem wymienionych jest zaangażowanie w coroczne prowadzenie lekcji otwartych i konsultacji w ramach Dnia Otwartego Akademii Muzycznej w Krakowie.

Działalność organizacyjna w Uczelni na rzecz klasy waltorni

W okresie studenckim przejawiałem cechy osoby pragnącej zorganizować wydarzenia edukacyjne dla waltornistów. Miałem znaczący wpływ na organizację w Akademii Muzycznej w Krakowie kursów mistrzowskich, jakie poprowadzili wybitni waltorniści i pedagodzy: prof. Radovan Vlatković (2001) i prof. William VerMeulen (2003). Jako pracownik Uczelni, w latach 2012-2017 z polecenia JM Rektora prof. dr hab. Zdzisława Łapińskiego pracowałem nad całą stroną organizacyjną kursów mistrzowskich prowadzonych przez zatrudnionego w charakterze profesora zagranicznego prof. Willa Sandersa.

Zorganizowałem szereg projektów waltorniowych w Akademii Muzycznej w Krakowie, m.in.:

- *Weekend z waltornią w AM Kraków* (ok. 30 uczestników),
- *Horn in orchestra* (przyjazd sześciorga studentów z Karlsruhe, wspólna praca oraz gra w orkiestrze),
- *Spirit of Horn* (przyjazd pięciorga studentów z Karlsruhe i Maastricht - zakwalifikowanych do udziału w konkursie *Praska Wiosna*, wspólne lekcje oraz praca nad studiami orkiestrowymi). Uzupełnieniem pracy w tym charakterze jest opieka koordynacyjna nad przyjazdem i warsztatami waltorniowymi w Akademii Muzycznej w Krakowie: prof. Gatisa Evelonsa (2017), a także pomoc w przyjęciu i zajęciach prof. Jindricha Petrasa (2017) oraz Nazara Baziva (2018).

Jestem założycielem i prowadzącym stronę Waltornia AM Kraków portalu społecznościowym, która pełni funkcję platformy informacyjnej i przybliżającej osobom z zewnątrz klasę rogu, istotne jej wydarzenia, artykuły, zdjęcia, nowości.

Działalność organizacyjna w Akademii

Poza pracą dydaktyczną biorę udział w organizacji życia Uczelni. W latach 2015 i 2016 pełniłem funkcję sekretarza głównego Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej, zaś w roku 2014 zastępcy sekretarza. Corocznie od kilku lat jestem powoływany w skład komisji egzaminacyjnej Katedry Instrumentów Dętych Blaszanych w procesie rekrutacji. W roku 2012 zostałem powołany do pełnienia funkcji sekretarza Katedry Instrumentów Dętych, Perkusji i Akordeonu, zaś kilka miesięcy później, po reorganizacji, Katedry Instrumentów Dętych Blaszanych. W wyniku polecenia Dziekana macierzystego wydziału pomagałem tworzyć sprawozdania roczne pracy Wydziału Instrumentalnego. Współpracowałem przy organizacji międzynarodowych konferencji naukowych Katedry Instrumentów Dętych Blaszanych.

Byłem koordynatorem organizacyjnym projektu koncertów orkiestry symfonicznej złożonej ze studentów trzech uczelni: Akademii Muzycznej w Krakowie, Hochschule für Musik Karlsruhe oraz University of Music Maastricht. Treścią programu była muzyka filmowa: *Suita* z muzyki do filmu *Dracula* Wojciecha Kilara, *The Gadfly Suite* op. 97a Dymitra Szostakowicza oraz *Star wars suite* Johna

Williamsa. Gorąco przyjęte koncerty odbyły się w Europejskim Centrum Muzyki Krzysztofa Pendereckiego w Lusławicach, a następne w Theater am Vrijthof w Maastricht oraz w Wolfgang Rihm Forum Saal w Karlsruhe.

Działalność dydaktyczna w Uczelni

Od momentu rozpoczęcia pracy dydaktycznej w 2011 r. w Akademii Muzycznej w Krakowie, początkowo na 1/4 etatu asystenta a od 2012 r. na stanowisku adiunkta, prowadzę klasę waltorni. Nauczanie przedmiotu głównego postrzegam jako odpowiedzialność za artystyczną i zawodową teraźniejszość oraz przyszłość młodych waltornistów. Kładę duży nacisk na kształtowanie zdolności studentów zgodnie z ich naturalnymi predyspozycjami a także rozwój samoświadomości, gwarantujący postęp artystyczno- wykonawczy również po zakończeniu regularnych studiów. Mając znakomite wzorce pedagogiczne ze swojej własnej przeszłości, oraz teraźniejszości w osobach wspaniałych dydaktyków - współpracowników Katedry Instrumentów Dętych Blaszanych, moją misję wykładowcy przedmiotu głównego postrzegam wielopłaszczyznowo. Niezwykle istotnym elementem jest nauczanie i rozwijanie prawidłowego warsztatu gry, umożliwiającego swobodę i biegłość techniczną. Mottem są słowa mojego mentora: *„prawidłowa technika jest pierwszym krokiem aby pokazać twoją muzykalność.”* W niełatwej sytuacji waltorni jako instrumentu „deficytowego”, z relatywnie małą liczbą uczniów w szkolnictwie pierwszego i drugiego stopnia, nauka prawidłowego warsztatu gry na poziomie akademickim wiąże się często ze ścisłymi podstawami techniki instrumentalnej: nierzadko z korektą aparatu, postawy grającego, nauczaniem stosowania profesjonalnej aplikatury, kształtowaniem prawidłowego oddechu i emisji dźwięku. Perspektywa studiów i wielu lat „zdrowej” gry wymaga niekiedy zapłacenia ceny nawet dwóch lat frustracji i cierpliwego przejścia drogi korekty w nauce nowego, ewoluującego automatyzmu. Ideą przewodnią jest dla mnie „zdrowa” przyszłość młodego muzyka, którego marzeniem są lata kariery wykonawczej bez „kryzysów” i problemów technicznych. Drugą warstwą jest rozwój artystyczny. Dobierając repertuar uwzględniam indywidualne potrzeby dydaktyczne: warsztatowe, stylistyczne i osobowościowe studenta. Trzecim aspektem jest przygotowanie do występów publicznych. Czwartym elementem mojej pracy dydaktycznej jest właściwe kierowanie drogą edukacyjną i zawodową studenta. Rolę pedagoga postrzegam jako pomoc w pokierowaniu w najbardziej odpowiednie dla danej osoby kolejne miejsca rozwijania umiejętności i kształcenia, pokierowanie do adekwatnej na miarę umiejętności studenta instytucji i przygotowanie do przesłuchania. Szczególną relację indywidualną: mentor - uczeń, postrzegam również jako oparcie i pomoc studentom w dylematach i trudnych sytuacjach życiowych.

Owoce pracy są osiągnięcia zawodowe moich studentów i absolwentów:

- Michał Dynia (studia magisterskie) jest waltornistą Filharmonii Świętokrzyskiej,
- Kinga Lupa (studia licencjackie) jest I waltornistką Filharmonii Podkarpackiej.

Wyżej wymienieni studenci oraz aktualnie studiujący pod moim kierunkiem waltorniści na niższych latach studiów otrzymali szereg zaproszeń do współpracy z zawodowymi orkiestrami, m.in.: Filharmonia Krakowska, Opera Krakowska, Orkiestra Akademii Beethovenowskiej, Sinfonietta Cracovia, Filharmonia Świętokrzyska, Filharmonia Lwowska, Narodowa Opera Morawska w Ostrawie; we wszystkich dotychczasowych przypadkach otrzymałem pozytywne informacje zwrotne na temat profesjonalnej jakości ich pracy.

Michał Dynia, Kinga Lupa i Andrzej Polak przekazują wiedzę i zamiłowanie do muzyki prowadząc działalność pedagogiczną z młodymi waltornistami.

Natalia Kawecka - absolwentka studiów licencjackich w czerwcu 2018 r., zdobyła Wyróżnienie V Ogólnopolskiego Konkursu Waltornistów im. prof. Edwina Gołnika w Łodzi (grudzień 2018 r.).

Moi studenci zdobyli również nagrody indywidualnie na II Międzynarodowym Konkursie Instrumentów Dętych „FINALIS” w Białymstoku:

- Matej Steininger - Złotą Nagrodę (w kategorii H)
- Ivan Chekamov - Srebrną Nagrodę (w kategorii G).

Waltorniści współtworzący klasyczne kwintety drewniane prowadzone i przygotowane przez dr hab. Pawła Krauzowicza, w czasie studiów pod moim kierunkiem osiągnęli znaczące sukcesy w postaci zdobycia kilkunastu nagród i wyróżnień międzynarodowych konkursów zespołów kameralnych.

Student Matej Steininger wystąpił jako wyróżniony przedstawiciel klas waltorni Akademii Muzycznej w Krakowie podczas koncertu wymiennego z Katedrą Instrumentów Dętych Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina (2017 r.)

Dwóch studentów z zagranicznych uczelni skierowało aplikację bezpośrednio do mojej klasy w ramach programu Erasmus. Studenci Matej Steininger i Ivan Chekamov zostali w 2019 r. zakwalifikowani i przyjęci na studia w ośrodkach zagranicznych w ramach programu Erasmus.

Swoje doświadczenie i wiedzę zdobytą w trakcie studiów oraz podczas kursów mistrzowskich pod kierunkiem cenionych specjalistów przekazuję studentom w ramach przedmiotu kameralistyka. Cieszy mnie fakt, iż prowadząc zajęcia tego przedmiotu mogłem mieć namacalny wkład w rozwój studentów odnajdujących się na rynku zawodowym.

Wiedzę wyniesioną przede wszystkim ze studiów w Niemczech, ukończonych dyplomem „Orchester Musiker”, popartą pracą nad materiałem orkiestrowym pod okiem wybitnych specjalistów i doświadczeniem kilkuset koncertów orkiestrowych przekazuję studentom - waltornistom prowadząc przedmiot studia orkiestrowe. W ramach przedmiotu realizuję ze studentami materiał solistyczny wymagany na przesłuchania, jak również sekcyjny oraz przygotowuję ich do aktualnych programów orkiestry akademickiej. Rolę pedagoga postrzegam również jako wsparcie dla studentów, odczuwane przez nich także poprzez moje uczestnictwo w istotnych dla nich wydarzeniach. Odczuwam satysfakcję, iż studenci mojej klasy waltorni wykonali z powodzeniem partie I głosu w wymagających dla

waltornistów pozycjach literatury orkiestrowej, m.in.: L.v. Beethoven - *IV i VII Symfonia*, W.A. Mozart - *Koncert fagotowy*, G. Rossini - uwertury do oper *Cyrulik Sewilski* oraz *Wilhelm Tell*, G. Verdi - *Requiem*, M. Musorgski - *Obrazki z wystawy*, P. Czajkowski - *I Koncert fortepianowy b-moll*, R.Schumann - *III Symfonia „Reńska”* (I i wymagający III głos), E.Korngold - *Koncert skrzypcowy*, K.Penderecki - *II Symfonia „Wigilijna”*.

Ze wskazania JM Rektora w roku akademickim 2016/17 pełniłem obowiązki koordynatora i asystenta Orkiestry Dętej AMK. Praca wiązała się z koordynacją planu orkiestry, przyjazdu solistów prof. Barta Claessensa⁵ (puzon, solista Royal Concertgebouw Orchestra) oraz prof. Jamiego Williamsa (puzon, solista Deutsche Oper), jej programów, organizacją materiałów nutowych, kontrolą obecności, prowadzeniem prób sekcyjnych przed próbami całościowymi z dyrygentem. Aby należycie spełniać obowiązki prowadzącego próby sekcyjne, swoje dotychczasowe umiejętności wzbogaciłem studiując nowoczesne anglojęzyczne podręczniki: *Guide to score study for the wind band conductor*, *Rehearsing the band*, *Tuning for wind instruments* oraz 1000 stronicową pozycję *The Study of Orchestration* Samuela Adlera.

Pełnię funkcję opiekuna Koła Naukowego Waltornistów.

Praca pedagoga jest moją pasją życiową. Poza organizacją wspomnianych projektów oraz wyjazdów części studentów na International Hornweek, stworzyłem studentom możliwość wyjazdu na etap finałowy Międzynarodowego Konkursu „Praska Wiosna”, co było dla nich cennym doświadczeniem i przeżyciem.

Moja praca w Akademii Muzycznej w Krakowie została doceniona indywidualną Nagrodą Rektora III stopnia „w uznaniu zasług oraz szczególnego wkładu pracy na rzecz Uczelni w roku 2014”.

Działalność w komisjach powołanych przez instytucje zewnętrzne

Pracowałem jako juror konkursów wykonawczych, m.in.:

- Przesłuchań Makroregionalnych Centrum Edukacji Artystycznej,
- XXXVI Konkursu Młodego Muzyka w Szczecinku,
- XXXVII Konkursu Młodego Muzyka w Szczecinku,
- I, II i III Ogólnopolskiego Konkursu Instrumentów Dętych, Akordeonu i Perkusji Szkół Muzycznych I st. w Trzcianie,
- Międzynarodowego Konkursu Waltornistów im. Mirona Starovetsky'ego w Tarnopolu (Ukraina).

Cieszy mnie możliwość pomocy młodym muzykom, która wynika z corocznego zaproszenia ze strony Krajowego Funduszu na Rzecz Dzieci do opiniowania aplikacji kandydatów.

⁵ Bart Claessens z powodu ostrej choroby zmuszony był w ostatnim momencie odwołać przyjazd i koncert

**Działalność dydaktyczna i organizacyjna poza Uczelnią,
działalność dydaktyczna w szkolnictwie I i II st.,
działalność popularyzatorska i na rzecz środowiska**

Przekazywanie zamiłowania do gry na rogu związane jest z moją osobowością i pasją popularyzacji gry na tym instrumencie. Od roku 2008 prowadzę klasę waltorni w Szkole Muzycznej I i II st. im. Bronisława Rutkowskiego w Krakowie, zaś w latach 2009 - 2016 prowadziłem równolegle nauczanie w Szkole Muzycznej I st. w Sobolowie. Moi wychowankowie z tych szkół zdobyli szereg nagród i wyróżnień przesłuchań i konkursów rangi ogólnopolskiej i regionalnej.

Uzupełnieniem działalności naukowo- popularyzatorskiej są artykuły opublikowane w czasopiśmie „Twoja Muza”, kwartalniku Holenderskiego Stowarzyszenia Waltornistów „Uijlenspiegel” (w języku angielskim, przetłumaczone na niderlandzki), współautorstwo rocznego raportu z Polski dla Międzynarodowego Stowarzyszenia Waltornistów (wraz z publikacją jego fragmentu w specjalistycznym czasopiśmie „Horn call”), artykuły w czasopismach Akademii Muzycznej w Krakowie „Newsletter” oraz „MusiQs” a także w „Kronice bocheńskiej”, jak również notki informacyjne na portalach internetowych waltornia.pl i brasserwis.pl oraz wywiad dla Radia Kraków.

Prowadzę ciesząc się znaczną popularnością (ok. 850 000 wyświetleń filmów, ponad 880 subskrypcji) kanał tematyczny na portalu youtube, którego *leitmotivem* są nagrania waltorniowe na wysokim poziomie. Jestem założycielem i administratorem podstrony (grupy) „Waltornia” na portalu społecznościowym facebook, która przy swoich 580 członkach stanowi w środowisku jeden z kanałów przepływu informacji.

Zainspirowałem red. Stanisława Markowskiego do zrealizowania muzycznego **filmu dokumentalnego pt. „The Hornweek”**. Mój wkład polegał na stworzeniu koncepcji planu narracyjnego 25-minutowego filmu, wyborze fragmentów muzycznych, opracowaniu dokumentów tekstowych do filmu, nadzorze nad montażem scen i muzyki, produkcji 100 egzemplarzy na nośniku DVD, publikacji na portalu youtube. Film zyskał znaczną popularność, którą oceniam jako istotny czynnik również w aspekcie przybliżania instrumentu społeczeństwu.

Plany i zamierzenia artystyczne, dydaktyczne, naukowe

W dalszych zamierzeniach artystycznych planuję kontynuację działalności kameralisty, permanentne rozszerzanie repertuaru i prezentacje kompozycji podczas publicznych występów (waltornia solo, z fortepianem, z organami, w zespołach kameralnych).

Moim celem jest realizacja i wydanie następnych pozycji z zakresu aranżacji utworów na zespoły waltorniowe oraz napisanie kolejnych podręczników o tematyce dydaktycznej, a pasją jest tworzenie według czołowych światowych wzorców odpowiednich warunków do edukacji oraz przekazywanie wiedzy i pomoc w spełnianiu muzycznych marzeń młodszemu pokoleniu muzyków.

Choć działalność artystyczna była zawsze dla mnie celem i priorytetem, jednak moją główną pasją życiową stała się pedagogika. Tworzenie materiałów dydaktycznych, działalność metodyczna, organizacyjna i popularyzatorska na rzecz waltorni - jest moją misją. Jestem przekonany, że w przypadku instrumentu „deficytowego”, jakim jest waltornia, gdzie rzadkie są przypadki samoistnej chęci nauki gry na tym instrumencie - działalność taka jest niezwykle potrzebna. Patrząc na efekty własnej pracy, również w postaci znacznego udziału w fakcie kilkukrotnego zwiększenia się liczby kandydatów do Akademii Muzycznej w Krakowie - uważam, że obrana droga zawodowa jest słuszna.

Marzę o tym, aby polskie uczelnie muzyczne były miejscem, do którego coraz więcej waltornistów będzie przyjeżdżało się uczyć. Celem jest sytuacja, w której waltorniści starannie wykształceni w Polsce, bezpośrednio lub po studiach uzupełniających, stanowią solidną i rozpoznawalną w świecie markę artystów.

Wojciech Golewicz